Cum putem trăi o zi …

Icoana Maicii Domnului "Prodromiţa"de la Muntele Athos (12 iulie/25 iulie):

https://www.academia.edu/43698107/Icoana_Maicii_Domnului_Prodromi%C5%A3a_de_la_Muntele_Athos_12_iulie_25_iulie_

https://archive.org/details/icoana-maicii-domnului-prodromita-de-la

https://www.slideshare.net/steaemy1/ic-md-prodromita/steaemy1/ic-md-prodromita

***

- Cum putem trăi o zi în sfinţenie după un program de viaţă duhovnicească, cum putem spori credinţa şi iubirea în această lume plină de ură şi fără iubire faţă de semeni?

- Program de viaţă duhovnicească? Iubirea nu se face cu program. ***Sfântul Vasile cel mare spune că omul duhovnicesc nu-şi programează gândul, ci se îngrijeşte de suflet permanent; e neîmpătimit tot timpul de cele pământeşti şi alipit tot timpul cu sufletul de cele duhovniceşti şi dumnezeieşti.*** Iubirea e continuă, pentru că e veşnică şi de aceea nu se face cu program, ci în mod firesc pune rânduială în toată viaţa omul. ***Dacă este vorba de program, atunci el se rezumă în cuvintele apostolului: „Rugaţi-vă neîncetat!" Iubirea este adevărata natură a sufletului nostru, iar rugăciunea e modul de dobândire a ei şi programul continuu de viaţă***

al creştinului. Fără formule! Cel care crede, sporeşte credinţa, care vine de la Dumnezeu pentru că îşi deschide sufletul spre comorile duhovniceşti, aflate în Dumnezeu.

Cea mai mare poruncă este să Îl iubeşti pe Dumnezeu şi pe aproapele ca pe tine însuţi, cele două feţe ale aceleiaşi monede. Dumnezeu dă aceeaşi valoare iubirii de El şi de aproapele. Omul e chipul lui Dumnezeu şi are o mare valoare.

Părinţii spun: „Ai văzut un om, ai văzut pe Dumnezeu”. Omul poartă chipul lui Dumnezeu. Dacă simţi că Dumnezeu s-a îndepărtat de tine, atunci trebuie să înţelegi că eul tău s-a îndepărtat, s-a înstrăinat de el însuşi şi trebuie să se readune din risipire printr-o închinare şi o evlavie mai fierbinte. Chiar şi în încercările venite cu îngăduinţa lui Dumnezeu, când simţim că harul s-a îndepărtat de noi, tot prin aprinderea râvnei şi a credinţei putem să-l redobândim pe Dumnezeu în suflet.

Pe măsură ce credinţa în Dumnezeu slăbeşte, omul îşi pierde valoarea. Dacă credinţa se întăreşte în suflet, omul se înnobilează prin unitatea lăuntrică pe care i-o dă credinţa. Acum mulţi nu mai cred în nimic, nici măcar în ei şi nici în om. Dacă omul dă randament şi produce bani este bun, dacă nu e rău. E un utilitarism, în care omul este transformat în obiect al muncii şi al consumului, consumându-se pe sine însuşi.

Apostolii spun că nu iubeşti pe Dumnezeu dacă nu-ţi iubeşti aproapele. Dacă pe aproapele, pe care-l vezi nu-l iubeşti, cum să-l iubeşti pe Dumnezeu pe care nu-l vezi? Probabil de aceea cei ce conduc lumea l-au transformat pe om într-un obiect, pentru că în idolatria lor pentru ban nu reuşesc să-l iubească pe Dumnezeu, în locul căruia se cred stăpâni ai lumii şi peste destinul omului.

(Extras din: “Timpul meu este aşa de puţin, încât nu pot să-l pierd în altă parte”, interviu cu avva Petroniu Tănase († 2011), stareţul Schitului românesc Prodromu)